

VI KEELAND
PENELOPE WARD

BINE
JUCAT

Midnight Books
BUCUREȘTI, 2023

— **AȘADAR, MĂCAR AI CUNOSCUȚ** vreun gentleman din ăla sudist, de îi tot arată prin filme? Gen Ryan Gosling în *Jurnalul* sau Matthew McConaughey în... mă rog, oricare dintre ele?

Am oftat și mi-am pus telefonul mobil pe pat, ca să mă pot dezbrăca, în timp ce terminam pe speaker conversația cu Harper, prietena mea cea mai bună.

— Nu. Dar ieri am vorbit la poștă cu un tip pe nume *Huck*. Avea un accent așa de apăsător, încât inițial am crezut că vorbește într-o limbă străină. Mi-am cerut scuze și i-am zis că eu vorbesc doar engleză. N-a fost prea amuzat. Că doar nu vorbesc și eu tot așa, nu?

— Numai după ce ai tras câteva pahare. Unora începe să li se împleticească limba după ce beau prea mult. Tu începi să ai accent sudist și zici chestii gen *sal'tare*.

— Ba *nu spun* sal'tare. E clar însă că săptămâna asta am cunoscut un tip care așa zice. Atticus Musslewhite.

— ăsta e nume de persoană, pe bune?

— Bineînțeles. Tipul e mecanic la stația de benzină din oraș. Am fost colegi de liceu, dar sunt aproape sigură că nu m-a recunoscut. Când am ajuns duminică, am oprit la pompă și tipul stătea acolo, ca o urare de bun-venit. Cu un pai adevărat aninat în colțul gurii, m-a măsurat din cap

până în picioare și mi-a zis: „Sal’tare, drăguță doamnă. Bun-venit la Beaufort. Dacă ai nevoie de orice, sună-l pe Atticus, aici de față. Degrabă *mi ți-o ung* io.”

— Vai de mine. Insist să-ți iei catrafusele și să vii imediat înapoi.

Am răs și m-am așezat în dreptul aerului condiționat, pe pat, ca să-mi dezleg șireturile tenișilor.

— Mda, nici urmă de Ryan Gosling deocamdată. Deși sunt bucuroasă că m-am întors acasă. Când am luat hotărârea să mă mut înapoi aici, eram îngrijorată la gândul că poate nu mai sunt făcută pentru viața într-un orașel. Dar acum am senzația că umerii mi s-au relaxat pentru prima dată după ani întregi.

— Hmm... Atunci poate că ar trebui să mă mut și eu la Beaufort. Maseurul meu terapeut tocmai a majorat tariful la o sută cincizeci pe oră.

— Mi-e destul de clar că ție ți-ar exploda capul după numai câteva zile. E un ritm evident mai domol decât poți să duci tu.

Harper a oftat.

— Nu pot să sufăr că ești așa de departe. Dar mă bucur că îți găsești liniștea. Cum e The Palm Inn?

M-am uitat împrejur, prin camera pe care o ocupam și care arăta mai bine decât majoritatea celorlalte camere de la pensiune. Zugrăveala se scorojea pe pereți, covorul era tocit și așa de subțiat, că nu-ți mai dădeai seama de model, iar în cadrul de lemn al ferestrei, mâncat de termite, se afla cel mai de rahat aparat de aer condiționat.

— Ăăă... are nevoie de ceva îngrijiri și atenție.

— Cât crezi că o să-ți ia să-l pui pe picioare?

— Nu știu sigur. Lucrez la niște calcule, ca să-mi dau seama cât ne permitem să facem. După aceea o să pot face o planificare. Dar va trebui să fie gata înainte să-mi încep activitatea ca profesoară.

Aranjaseam să iau câteva ore, part-time, ca profesoară de desen și fotografie la liceul din localitate. Nu era aceeași viață plină de splendoare pe care o dusesem la New York, unde condusesem o galerie de artă și unde expusesem câteva dintre picturile și fotografiile create de mine. Oricum, în adâncul sufletului nici nu eram genul de fată splendidă și abia așteptam să predau ceva ce îmi făcea plăcere.

— O să reușești tu, m-a asigurat Harper. Fata mea poate orice.

— Sper să ai dreptate.

— Și ce face cel mai bun băiat din lume?

Fusesem nevoită să îl retrag pe fiul meu, în vârstă de șapte ani, de la ultimele câteva săptămâni de școală în New York, atunci când îmi expirase contractul de închiriere și ne hotărâserăm să începem o viață nouă aici. În Beaufort, anul școlar se încheiase deja, dar băiatul meu mai avea câteva materii de terminat, așa că îmi exersam talentul făcând *homeschooling* – doar ca el să termine clasa a doua.

— Alex e fericit, am răspuns, zâmbind. Și-a făcut imediat niște prieteni. Eram îngrijorată că s-ar putea să îi fie greu până la toamnă, când va începe școala aici. Dar l-a luat mama cu ea când a mers să ia prânzul cu prietena ei, care și-a adus și nepotul, și s-au înțeles de minune. În ultimele zile au fost împreună, au jucat fotbal. Amândoi au de gând să se înscrie în liga de fotbal pentru juniorii mici și în vara asta merg amândoi în același cantonament. Odată ce puștiul a auzit cine sunt tatăl și unchiul lui Alex, al meu a devenit un soi de celebritate.

— Adu-mi aminte, la ce echipă joacă unchi-său?

— Broncos¹.

— E aceeași echipă la care a jucat și tatăl lui Alex?

1 Denver Broncos – echipă de fotbal american din Denver, Colorado (n. tr.).

— Nu, el a fost la Jets². Așa am ajuns eu în New York, ai uitat?

— Jets, Mets³, Nets⁴ – habar n-am de unde sunt toate echipele astea.

Am râs. Asta era încă o diferență între viața într-un oraș mare și felul cum stăteau lucrurile aici, în sud. La New York, fotbalul era un sport care se urmărea prin baruri, difuzat fiind pe fundal. Aici era mai degrabă o religie. La nocturna de vineri era prezent tot orașul – nu doar familiile și prietenii puștilor care jucau. În urmă cu opt ani și înainte de a se fi accidentat, fostul meu iubit, Tanner, fusese selecționat în NFL⁵, din turul doi. Cu doi ani mai înainte, fusese selecționat și fratele lui, din primul tur, iar tatăl lor jucase în NFL timp de cincisprezece ani. Când eu și Tanner am plecat la New York, acum aproape zece ani, orașelul nostru trimisese deja cincizeci și doi de puști în NFL. Eram sigură că numărul era și mai mare acum.

— Cum am să mă descurc? a zis Harper. Deja mi-e dor de tine și abia dacă ai plecat de șase zile. Știi că nu iubesc oamenii suficient cât să-mi fac o prietenă nouă.

Am zâmbit.

— Ai destule prietene.

— Nu adevărate, așa ca tine.

Am oftat. Harper nu greșea. Ea fusese singurul motiv pentru care rămăsesem în nord în ultimii vreo doi ani. Dumnezeu mi-e martor că, în cei șase ani de când ne despărțiserăm, tatăl lui Alex nu ne dăduse niciun motiv să

---

2 New York Jets – echipă de fotbal american cu sediul în Florham Park, New Jersey, reprezentând zona metropolitană New York (n. tr.).

3 New York Mets – club profesionist de baseball din Queens, New York City, care evoluează în Liga Națională de Baseball (n. tr.).

4 Brooklyn Nets – club de baschet în NBA, Divizia Atlantică (n. tr.).

5 National Football League (Liga Națională de Fotbal) – cea mai importantă competiție de fotbal american profesionist (n. tr.).

rămânem. Abia dacă îşi văzuse fiul, deşi locuiam în acelaşi oraş.

— Şi mie mi-e dor de tine. Dar o să vii să ne vezi cât de curând, da?

— Bineînţeles. Abia aştept.

— Bun, păi... Aşa o să rezistăm – aşteptând cu nerăbdare vacanţele şi vizitele. Ascultă, acum tre' să plec. Alex e aici, aproape, acasă la noul lui prieten. Abia ce am terminat curăţenia la mansarda pensiunii şi trebuie să intru rapid la duş. A fost grozav de cald şi multă mizerie. Cred că şi put. E o căldură aici de poţi să *frigi o iguană*.

— Pe acolo se frig iguanele?

Am chicotit.

— N-am văzut niciodată. Dar deunăzi mama a zis asta şi Alex s-a uitat la ea de parcă îi mai crescuse un cap. Mai are nevoie de ceva timp până se va obişnui cu jargonul.

— Mai vorbim peste câteva zile, micuţa mea *unsă*, a zis Harper, râzând.

— Pa, Harp.

După ce am închis, mi-am dezlipit pantalonii de yoga de pe picioarele transpirate, mi-am scos chiloţii tanga lipiţi de fese şi m-am aşezat în faţa jafului de aer condiţionat din cameră. Chestia scotea cam cât aş sufla eu după ce mi-aş umfla obrajii cu aer cald şi i-aş da drumul afară. Dacă voiam să am vreo şansă de supravieţuire în lupta cu căldura verii, la lista kilometrică cu lucruri de făcut, trebuia să mai adaug şi *găseşte depanator AC*.

Pe noptiera de alături era o boxă Bose SoundLink. Dădusem muzica încet când îmi sunase telefonul şi acum *SexyBack* a lui Justin Timberlake se auzea în surdină, acoperită de cloncănitul aparatului inutil. M-am dus şi am dat muzica mai tare, mi-am scos elasticul din coada de cal şi m-am întors cu faţa la aparat, să las aerul să-mi sufle prin părul blond, ca într-un clip video à la Beyoncé. Cu ochii închişi, am început să mă mişc în ritmul melodiei.

Mi se părea că nu mai dansasem de o veșnicie. Înainte, îmi plăcea. În liceu fusesem lidera trupei de dans, iar lui Harper și mie ne plăcea să ieșim uneori la dans. Dar să dansez cu adevărat? Să dansez ca și cum nu se uită nimeni? Trecuseră ani. Așa că m-am lăsat dusă de val. De ce nu? Eram singura persoană din pensiune, iar jaluzelele erau lăsate.

Am început lent, legănându-mă încolo și înapoi, până când șoldurile mele au decis să se alăture și ele distracției. Când melodia a ajuns la al doilea refren, scuturam zdravăn din toate cele. Tanner era leșinat după funduri. Cu ani în urmă, după ce twerk-ul lui Miley Cyrus la gala VMA⁶ devenise viral, îl surprinsesem uitându-se la clipul ăla pe laptop. Așa că îi făcusem o surpriză și învățasem să dansez twerk. Acum, la matura vârstă de douăzeci și nouă de ani, nu mai eram sigură că mai pot să mă mișc așa. Dar când Justin mi-a cerut să vadă cu ce făceam twerking, i-am făcut pe plac. Și a naibii să fiu dacă nu eram încă bună! Așa că am făcut-o din toată inima și din plin – twerking, cu fundul meu zbuciumat și gol, fără nicio jenă, în timp ce aerul condiționat îmi sufla părul pe spate.

Când s-a terminat cântecul, m-a cuprins o senzație ciudată, o euforie, și am continuat să zâmbesc. Poate că revenirea la Beaufort, Carolina de Sud, avea să îmi prindă bine, până la urmă.

Și poate că să dansez goală era exact ceea ce aveam nevoie.

Sau poate că nu.

Am făcut stânga-mprejur ca să mă duc la duș și inima mi-a sărit în gât când am văzut că un bărbat stătea rezemat dezinvolt de tocul ușii camerei mele.

Am sărit și am scos un răcnet de să înghețe sângele în vine. Mi s-a activat mecanismul de autoapărare, am apucat primul lucru care mi-a căzut în mână și l-am azvârlit spre

6 MTV Video Music Awards (n. tr.).

capătul celălalt al încăperii. Din fericire, puseseam mâna pe boxa Bose SoundLink, și chestia aia e țeapănă, nu glumă. Plasticul dur a intrat în contact cu capul intrusului și l-a făcut knockout.

Tremurând toată, m-am uitat după o a doua armă, dar camera era destul de sărăcăcioasă. Așa că mi-am înșfăcat telefonul de pe pat și am sunat la 911, sperând că vor ajunge înainte ca bărbatul să își revină.

Operatoarea m-a întrebat cum mă cheamă și a cerut adresa, apoi mi-a zis că anunțase poliția.

— Presley, intrusul mai respiră?

Am holbat ochii. Oare să-l fi omorât? *Vai de capul meu*. Am crezut că o să vomit.

— Nu știu. Dar nu mișcă.

— OK. Rămâi la telefon cu mine. Poliția e pe drum. Poți să ieși de acolo în siguranță?

Am clătinat din cap, deși era evident că femeia nu avea cum să mă vadă.

— E întins în prag și nu există altă ieșire. În fereastră este un aparat de aer condiționat.

— Bine. Încearcă să rămâi calmă. Hai să stăm de vorbă până ajunge poliția.

Am dat din cap, dar nu mă puteam concentra la nimic din ceea ce spunea femeia. *Dacă l-am omorât?* Inima mi se zbătea în coșul pieptului de parcă ar fi vrut să scape de acolo. M-am uitat iar la bărbat. Purta blugi și o cămașă cu nasturi, dar era cu spatele, și din locul unde stăteam, ghemuită într-un colț, nu puteam să văd prea bine.

Deși ceva mi se părea ciudat. De obicei, un intrus nu este atât de bine îmbrăcat, nu? N-ar fi trebuit să aibă un ciorap tras pe cap și haine jechoase, după atâția ani de când se droga și trăia pe străzi?

M-am apropiat pe vârfuri ca să mă uit mai bine. Cămașa albă, impecabilă, avea brodat un căluț. Intrusul meu purta o cămașă marca Ralph Lauren de o sută de dolari?

Un presentiment mi-a făcut stomacul să se strângă. Trebuia să văd fața omului acela.

— Mai ești acolo? am întrebat la telefon.

— Aici sunt. E totul OK?

— Da. O să fac vreo câțiva pași spre el. E tot leșinat și vreau să îi văd fața.

— Bine. Rămâi pe fir și vezi dacă poți să te furișezi pe lângă el și să ieși afară.

Am dat din cap. Mi-am dat seama că sunt încă goală, am tras cearșaful de pe pat și mi l-am înfășurat în jurul meu. Apoi, ezitând, am făcut un pas și am așteptat să văd dacă bărbatul mișca. Nu se clintise. Așa că am mai făcut un pas, apoi altul, până când am ajuns destul de aproape ca să mă aplec într-o parte și să mă uit la fața întoarsă a intrusului.

Am icnit.

— Presley? Mai ești acolo? m-a întrebat operatoarea de la 911. E totul în ordine?

— Dumnezeuule!

— Ce se întâmplă, Presley?

— Cred că e Levi!

— Îl cunoști pe intrus?

— Da. E fratele lui Tanner.

— Și Tanner cine e, Presley?

— Fostul meu logodnic.

— Care este numele de familie al lui Tanner?

— Miller.

— Miller?

— Da.

— Bine. Atunci, bărbatul de pe podea e Levi Miller?

— Da.

— Același nume cu al jucătorului de fotbal?

Am scuturat din cap.

— Nu, nu același nume cu al jucătorului de fotbal – *chiar* jucătorul. Cred că tocmai l-am ucis pe cel mai valoros atacant din Super Bowl.

XOXO

— N-am nimic, a mormăit Levi către paramedic, din camera cealaltă.

Poliția ne despărțise, mie îmi ceruse să iau loc în bucătărie, iar pe el îl ținea în salonul de lângă. Mă uitam peste umărul polițistului care stătea în fața mea ca să văd ce se întâmplă.

— Domnule, v-ați pierdut cunoștința. E foarte posibil să aveți o contuzie și, în plus, aveți nevoie de câteva copci.

— O să mă duc la doctorul Matthews acasă, stă la doar o stradă de aici. O să mă coasă și o să îmi facă el un control.

— Asta nu e o idee bună, a zis paramedicul agitat, încruntându-se și încercând să îi șteargă capul cu un tifon. Trebuie să vă ducem la spital.

Polițistul din fața mea a terminat ce avea de notat în carnetul lui și apoi l-a închis.

— Deci, nu știți că e fratele fostului logodnic atunci când l-ați atacat? N-ați recunoscut un fotbalist faimos pe care îl știți de când lumea?

— Nu l-am atacat. V-am spus. Dansam și a dat buzna peste mine. Acum are barbă și până acum nu l-am văzut niciodată așa. M-am speriat, am luat primul lucru pe care am pus mâna și l-am aruncat spre el. A fost un accident. Am crezut că e un hoț sau ceva.

— Și dansați... goală?

— Da.

Polițistul și-a deschis iar carnetul și a început să scrie.

— N-ați putea... să omiteți partea asta când faceți raportul? E foarte stânjenitor.

Ofițerul de poliție s-a uitat la mine și a continuat să scrie.

— Sunt fapte care au legătură cu cazul, doamnă.

Din camera cealaltă s-a auzit iar Levi ridicând vocea, ceea ce l-a făcut chiar și pe polițistul din fața mea să se întoarcă în scaun. Fostul meu cumnat era mult mai înalt și domina paramedicul, o femeie scundă.

— Dați-mi ce vreți să semnez. Nu urc în ambulanță pentru o tăietură minusculă la cap.

Unul dintre cei doi paramedici care se ocupaseră de Levi a intrat în bucătărie și i-a spus polițistului:

— Semnele vitale ale victimei sunt stabile și refuză tratamentul, așa că o s-o punem să semneze formularul de Refuz Îngrijiri Medicale și plecăm.

Polițistul și-a închis carnetul și s-a uitat spre mine.

— Scuzați-mă o clipă.

În timp ce paramedicii își strângeau targa și restul echipamentelor, polițistul a discutat cu Levi. Vorbea în șoaptă, însă cu puțin efort tot am reușit să aud.

— Sunteți sigur că nu vreți să depuneți plângere, domnule Miller?

Levi s-a uitat la mine. Avea o privire de gheață, dar a clătinat din cap, în semn că nu.

— Bine, atunci. Va trebui să redactez un raport complet. Dar vom consemna evenimentul ca accident casnic.

Un sfert de oră mai târziu, ieșea pe ușa din față și ultimul dintre cei care răspuseseră la apelul de la 911. Paramedicii și poliția sosiseră exact când Levi își revenea din leșin și trecuseră imediat la acțiune, ocupați să îl trateze pe el și să ne separe unul de celălalt. Nu avusesem ocazia să îmi cer scuze.

— Levi, îmi pare rău pentru ce ți-am făcut. Totuși, de ce mă urmăreai? E sinistru.